



Tíz teljes nap a hideg, nyirkos sötétben. Mélyen a föld alatt, a cseppkövek világában. Az emberi szervezet „órája” meg is zavarodott: a második nap után már 6 órás eltérést mutatott, s a továbbiakban ehhez alkalmazkodott a huszonnyolc plusz egy fő (a barlangászok csoportja és egy tacsó). Fentről kapták az ételmet: napi 15 liter tejet, 10 kiló kenyeret, kekszket, csokit, s konzerveket, ám alkalmasint maguk is sütöttek palacsintát. Tíz napon át kutatták a kürtőket, az oldalágakat, mert ha a Baradlát nem is kellett felfedezni — az aggteleki sziklafalban tángó odva már az ősidőkben lakhely volt a fenevadaknak, majd az embernek —, találtak új járatokat, állati csontokat, s feliratokat a XVIII—XIX. századi kutatóktól, kíváncsiskodóktól. Az emlékhagyás ugyanis szokás volt; Petőfi is megtette. Vass Imre Gömör megyei főmérnök például 1821-ben sikertelenül kísérelte meg áthatolni a mélyvízű Vaskapun s ekkor odaróta a falra: „eddig és ne tovább”. (Néhány aszályos év után aztán tovább jutott.)

A sziklatermi táborat vasárnap felszedték.
Most: eddig. Legközelebb: tovább.